

Η ΕΠΟΧΗ

3341

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΝΕΩΣΗ, ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Εβδομαδιαία εφημερίδα της Ανανεωτικής Αριστεράς • Κυριακή 6 Μαρτίου 2016 • Αρ. φ. 1289 • 2 €

Το ορθόν της Δύσης

Του Κυριάκου Κατζουράκη

Σήμερα, οι όροι της ελευθερίας επιβάλλονται με τη βία και το θάνατο. Αυτό που διατυπώνεται στο απόσπασμα από ένα κείμενο που γράφει ο Φίλιππος Δραγούμης είναι ένα μικρό δείγμα για το πιθανό μέλλον της έννοιας «ελευθερία» στον τόπο μας και σε κάθε τόπο:

«Η Ινδία προσπάθησε να προστατέψει τη δική της βιομηχανία κατασκευής ηλιακών πάνελ, υποχρεώνοντας το 10% να προέρχεται από εγχώριες βιομηχανίες και καταδικάστηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου μετά από καταγγελία των ΗΠΑ. Η προσπάθεια μιας χώρας να γίνει η παραγωγή πιο τοπική απαγορεύεται.

Η απαγόρευση προστασίας τοπικής παραγωγής σύντομα θα γίνει ακόμη πιο αυστηρή με συμφωνίες σαν την ΤΤΙΡ, ΤΡΡ και ΣΕΤΑ. Συνέπειες: η Ινδία δεν μπορεί να βελτιώσει την ανεργία της, η παραγωγή θα γίνεται εκεί που υπάρχει η φθηνότερη εργασία και λιγότεροι περιβαλλοντικοί όροι (ανταγωνιστικές συνθήκες), οι τοπικές κοινωνίες παύουν να έχουν επιλογές, το μεγάλο περιβαλλοντικό κόστος από τις μεταφορές

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

Η ΕΠΟΧΗ 6 Μαρτίου 2016

προϊόντων αυξάνεται και δεν συνυπολογίζεται στην τιμή, μεγάλες εταιρίες θα μηνύουν για διαφυσόντα κέρδη χώρες που τολμούν να προωθούν τα τοπικά τους προϊόντα με νομοθετικές ρυθμίσεις. Το μέλλον του πλανήτη προδιαγράφεται ζοφερό. Προστασία των πολυεθνικών έναντι των κρατών, αυτό σημαίνει «ελεύθερη αγορά»: η ελευθερία που οδηγεί στην ανελευθερία, στερώντας δημοκρατικές επιλογές που μπορούν να λάβουν κυβερνήσεις.» Διαφορετικά σας διαλύουμε ως χώρα, ως παραγωγικό τόπο, σας διαβάλλουμε, σας απαξιώνουμε και κυρίως σας υπερχρεώνουμε να ούμ...

Θυμάμαι την αθωότητα μας όταν γυρίζαμε το Δρόμο προς τη Δύση και την αθωότητα στα πρόσωπα των ξένων που καταγράφαμε. Και τις άπειρες ανοησίες που γράφονταν, την περίοδο της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας για τις «πύλες» στην καρδιά της Ευρώπης, όπου θα εισρέουν οι ξένοι πολιτισμοί και θα συνυπάρχουν με τους δικούς μας γερασμένους. Θυμάμαι ένιωθα τότε ότι κάπως έτσι είναι το σύνδρομο του Φρανκενστάιν και του Δράκουλα που στήνει καρτέρι να πει το αίμα από τα νιάτα για να συντηρήσει τον εαυτό του. Και σήμερα αυτό το σύνδρομο θεσμοθετείται με τα hot spots. Εκεί αρχίζει η αναγκαστική αιμοδοσία.

Όποιοι αναρωτιούνται και απορούν με τα κύματα των προσφύγων και των μεταναστών, ας κάνουν μια αναδρομή στις δικές τους ελπίδες και στις ψευδαισθήσεις που καλλιεργήθηκαν αφειδώς για μια δίκαιη Ευρώπη. Πόσο θα περιμένουμε σκυφτοί για να

Πως θά 'θελα τούτη τη μέρα να βρίσω τους μακάριους πολίτες και πολιτικούς που η σχέση τους με την κοινωνία αρχίζει και τελειώνει με την ψήφο τους.

λων που κατακλύζουν τις πλατείες μας, τα νησιά μας, τα χωράφια μας. Αυτό δεν είναι προφητεία, είναι αυτό που πρόκειται να συμβεί, που ήδη συμβαίνει. Πόσο εύκολο ήταν να διαλυθεί η Γιουγκοσλαβία! Πόσο εύκολο ήταν να διαλυθεί το Ιράκ! Πόσο εύκολο ήταν να διαλυθεί η Συρία! Όλοι, οι πρόσφυγες, οι εξαναγκασμένοι μετανάστες, οι χωρίς χαρτιά κι εμείς οι πρόσφυγες στον τόπο μας, κιμάς στην κρεατομηχανή του κέρδους.

Κάτι που μαλακώνει την ψυχή στον τόπο μας, είναι ο τεράστιος αριθμός πολιτών που προσπαθούν μέσα στη φτώχεια τους να βοηθήσουν με ό,τι έχουν, τους πρόσφυγες. Ίσως γιατί στα πρόσωπά τους δεν βλέπουν μόνο το προσφυγικό παρελθόν των γονιών μας, αλλά το πιθανό μέλλον μας. Αλλά δεν είναι αρκετό, δεν είναι ικανό να φέρει γαλήνιο ύπνο στα βράδια μας. Γνωρίζουμε καλά ότι κάθε στιγμή μπορεί να πεθαίνει κάποιο προσφυγάκι κάπου δίπλα μας.

Πως θά 'θελα τούτη τη μέρα να βρίσω τους μακάριους πολίτες και πολιτικούς που η σχέση τους με την κοινωνία αρχίζει και τελειώνει με την ψήφο τους. Και ακόμα περισσότερο αυτούς που ούτε αυτό δεν κάνουν.

Μια ευχή, λοιπόν, που λέει κι ο Περικλής, ας ακολουθήσουμε τους πρόσφυγες, όλοι στο δρόμο, κάπου θα βγάλει... εξάλλου λέγεται: εμείς κυβερνούμε.

καταλάβουμε το φριχτό μονόδρομο του καπιταλιστικού τέρατος που τρέφεται από τα δικά μας χρώματα, που εξαφανίζει χώρες, που θανατώνει βρέφη και μανάδες, που στέλνει στον αγύριστο πολιτισμούς και μετά νομοθετεί την ορολογία «κοινωνική κρίση» και στέλνει ψυχία αλληλεγγύης στους άμοιρους πρόσφυγες;

Εμείς, ένας λαός διχασμένος μεταξύ Δύσης και Ανατολής, κοιτάζουμε το μέλλον μας στα πρόσωπα αυτών ό-

Ο Κυριάκος Κατζουράκης, είναι εικαστικός και σκηνοθέτης, ομοτ. καθηγητής ΑΠΘ